

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשות
נשא
י"א סיון
תשפ"א

1077

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:16 | 7:08 | 7:13 | 6:58 **הדלקת נרות**

8:15 | 8:18 | 8:17 | 8:15 **מוצאי שבת**

8:57 | 9:02 | 9:00 | 8:57 **רבינו תם**

הילולא
דצדיקיא

יא - רבי יצחק יעקב
ווייס - ראב"ד י-ם

יב - רבי דוד פרדו

יג - רבי יעקב מוצפי

יד - רבי נסים יגן

טו - רבי ידידיה רפאל
אבולעפיה

טז - רבי ששון לוי

יז - רבי אהרן מקרלין

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
שלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חומרת עוון לשון הרע

ומיד ימהרו כולם לגרש את נשותיהם, או לכל הפחות יקבלו פתח והיתר לעשות מעשה זה, ובהיות שידעה מרים שאין זו דרכה של תורה לגרש את הנשים (עי' גיטין צ, ב), אלא אדרבה, הקב"ה חפץ בשלום בית בין האדם לאשתו, לפיכך פנתה אל אהרן אחיה שהיה אוהב שלום ורודף שלום, והקשתה לפניו מדוע משה עושה כן, מתוך חשש שהעם יקח ממנו דוגמא ויעשה כמעשהו זה.

ולכאורה בדבריה של מרים היה קיים צדק רב, ומתוך שדאגה לציבור כולו דיברה דברים אלו, ומצינו שלמרות שכוונתה היתה לטובה - לבסוף באה על עונשה, וזאת משום שמן השמים הקפידו עליה על כך שלא פנתה אל משה ודיברה עימו באופן אישי, אלא שיתפה ועירבה את אהרן במחשבותיה. ואם אכן דאגת הציבור עמדה בראש מעייניה של מרים, היה עליה לפנות אל משה ולהוכיחו ביחידות על מעשהו ועל תוצאותיו העלולות להתפרש לרעה בקרב בני ישראל, ובה שמרים פנתה אל אחיה אהרן ולא אל משה, היא גרמה להקפדה גדולה מן השמים, ומשום כך לקתה בצרעת.

ומענין זה אנו למדים שאפילו שהדברים הם דברי אמת, מכל מקום אם יש בהם גנאי אסור לומר אותם, ואין זה משנה כלל אם הם נכונים או לא. והנה יש לתת את הדעת על כך שדברי גנאי אף על פי שהם אמת הם בגדר לשון הרע, ואילו דברי גנאי שאין בינם ובין המציאות ולו מעט - חמורים מעוון לשון הרע, ונכללים בגדר חטא הוצאת שם רע שעונו גדול פי כמה וכמה. ואם מרים שנתכוונה לטובה ודבריה היו דברי אמת - נענשה במלוא חומרת הדין, לקתה בצרעת והיתה צריכה לשבת בדד שבעה ימים מחוץ למחנה, קל וחומר שהדובר דברי גנאי שאין בהם אמת ואין בהם כל תועלת, עונו גדול וחמור פי כמה וכמה.

כמו כן אם יש לו לאדם דברי תוכחה כלפי חברו, עליו לגשת ישירות לבעל העניין ולא לדבר מאחורי גבו, על מנת שלא להיכשל בחטא לשון הרע. וכל כך קשה וחמור עוון זה, עד שהורונו חז"ל (ב"ב קסד, ב) שלא להרבות בדברי שבח על אדם מסוים, שמא מתוך שבחו יבוא לידי גנותו. וכמו כן יש להזהר שלא לשבח אדם פלוני בפני שונאו, שמתוך ששונא אותו ימהר להשחיר פניו ולדבר בגנותו, וכך יצא שהמדבר בשבחו ישלם לבסוף בשמיעת דברי לשון הרע.

ולאחר הקמת המשכן מיהר הקב"ה לצוות את משה להרחיק את כל המצורעים שלקו בעבור עוון לשון הרע, היות והיה בזה לקח ולימוד מוסר לכלל ישראל שהשכינה אינה יכולה לשאת ולסבול בקרבה אנשים מחרחרי ריב ודוברי לשון הרע. ובכדי שהמחנה יהיה קדוש ושכינתו של הקב"ה תוכל לשכון באוהל מועד, על המחנה כולו להיות נקי מעוון חמור זה אשר אינו יכול לדור בכפיפה אחת עם השכינה והקדושה.

וחשבתי שמשום כך פרשה זו נקראת בשם 'נשא', ומשמע שהמילה נשא היא מלשון 'שנאה' שעל האדם להיות שונא בתכלית כל דבר שיכול לחבל ולהפריע לו בעבודת ה' ובבין אדם לחברו, כאשר בכלל זה נמצא חטא לשון הרע אשר מרחיק את האדם מחבריו ומה' אלוקיו.

"צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש" (במדבר ה, ב)

שלשה מחנות היו קיימים במדבר; מחנה שכינה, לוייה, וישראל - ובתוכם היה המשכן, וכפי שמבאר רש"י הקדוש, שבתוך הקלעים שכן מחנה השכינה וסביב מחנה השכינה שכן מחנה לוייה, וסביב מחנה לוייה עד סוף חניית הדגלים בארבעת הרוחות שכן מחנה ישראל.

הקב"ה פונה אל משה ומצווה אותו על הצורך לשמור על קדושת המחנה, ולפיכך כל צרוע או זב או טמא לנפש צריך להיות מורחק מן המחנה בכדי לא לפגום בקדושת המחנה. והנה ישנן דרגות טומאה שונות אשר על פי חומרתן מורחק האדם מן המחנה, וככל שחומרת הטומאה גבוהה יותר, כך האדם צריך להיות מורחק מיותר מחנות.

ומבאר רש"י הקדוש שהצרוע שטומאתו חמורה עד מאוד משתלח מחוץ לג' המחנות, ועליו לשבת בדד מחוץ להן כפי הנאמר (ויקרא יג, מו) "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו". לעומתו הזב מותר לו לשהות במחנה ישראל, אך הוא משולח ממחנה שכינה ומחנה לוייה, וטמא נפש שדרגת טומאתו פחותה מהכל משולח רק ממחנה שכינה, אך מותר לו להימצא במחנה לוייה ובמחנה ישראל.

והמענין באלו הפסוקים מגיע לידי תמיהה עצומה, מנין היו במדבר מצורעים הרי זה היה בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים וכבר קיבלו את התורה הקדושה אשר בזמן נתינתה נתרפאו כל החולים. ומשום כך קשה עד מאוד מהיכן באו מצורעים בקרב עם ישראל לאחר מתן תורה, שבו כל העם כולו נתרפא ולא היו בקרב חולים כלל?!

וחז"ל (במד"ר יג, ח) מבארים זאת שבחטא העגל חזרו המומים והחוליים שהתרפאו במתן תורה. ונראה להוסיף ביאור בדרך אחרת, שהמצורעים שהיו בקרב העם היו חולים במחלתם הקשה של הצרעת בשל חטא לשון הרע שדבק בהם, חטא אשר לצערנו שכיח עד מאוד בקרב הציבור, על כן למרות שכל העם כולו נתרפא במתן תורה, כבר הספיקו קבוצה מן העם לחלות בחזרה במחלת הצרעת כיון שאחזו בידיהם חטא לשון הרע שחומרתו רבה עד מאוד.

וראיה לחומרת עוון לשון הרע ניתן להביא ממרים הנביאה, שלמרות שדיברה דיבור מועט על אחיה משה וכל כוונתה היתה לטובה, אף על פי כן לקתה בצרעת ונאלצה לשבת בדד מחוץ למחנה.

ומצינו בכתובים (במדבר יב, א וברש"י שם) שמרים באה אל אהרן אחיה והקשתה לפניו מדוע משה גרש את אשתו צפורה המכונה 'כושית', שהיתה נאה במראה ונאה במעשיה. ואם תאמר שמפני כבוד השכינה פרש מאשתו, הרי ש"גם בנו דיבר" (במדבר יב, ב) ולמרות כן נשארנו בקשרי נישואינו ולא חיפשנו להתגרש.

והנה כוונת דבריה של מרים היו לטובת צפורה גיסתה ולטובת כלל עם ישראל, שכידוע מלך ונשיא בעם משמשים דוגמא בעבור כל העם כולו, ובדרך שילכו ילך כל העם אחריהם. לפיכך חששה מרים שאם משה רבנו יעמוד בגירושיו מצפורה אשתו, אזי כל העם יראה בכך סמל ודוגמא שכן ראוי לנהוג

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ומה האופציה? חמשה סלעים לכהן

בסדר הפדיון, תקנו חכמינו ז"ל שהכהן שואל את האבא בלשון זה "במאי בעית טפי ליתן לי בנך בכורך שהוא פטר רחם לאמו, או בעית לפדותו בעד חמש סלעים כדמחייבת מדאורייתא".

וכמובן שאבי הבן משיב שהוא חפץ לפדות את בנו בחמישה סלעים.

אם נדייק, נראה שלשון זה מורה כאילו שאם יסרב האב לפדות יהיה הבן שייך לכהן, ויתרה מזו כתב הגאון יעב"ץ בסידורו 'בית יעקב', שכאשר גדול פודה את עצמו אומר "אני בכור פטר רחם והנני שלך", והכהן משיבו "אתה רוצה להיות שלי או לתת לי חמש סלעים שאתה חייב לי בפדיוןך", ואומר "אני רוצה לפדות את עצמי והא לך", ומברך על פדיון הבכור.

מה שאומר הכהן לאבא במה אתה רוצה בנך או בכסף, הרי לפי האמור יש מצווה וחייב לפדות בחמישה סלעים וא"א לתת את הבן במקום כסף.

בספר 'חוט השני' לבעל החוות יאיר כתב שאין הכוונה לתת לאבא את הברירה אם לפדות או לתת את הבן, רק כדי לחבב עליו את המצווה וכדי שיתן את הכסף ברצון ולא מתוך הכרח שאז לא יצא ידי פדיון, לכן אומרים לו מה אתה מעדיף, שהרי כשהכהן השי"ת את בכורי מצרים הקדיש את הבכורות, ואם ירצה האב שלא לפדות את בנו - נשאר ברשות השי"ת, ויש לחוש שיחזור השי"ת ויקחנו ח"ו. ואם רוצה את בנו בכורו כשאר בניו טוב לו לפדותו ויהיה שלו כשאר בניו.

רעיון זה מובא ב'שערי תשובה' בשם 'תשובת הגאונים', שהכהן סומך שתי ידיו על ראשו ואומר לאביו 'איזה חביב עליך יותר בנך או חמש סלעים הללו', והאב אומר 'בני חביב עלי ואני פודה אותך, ופודהו שתי פעמים שנאמר אך "פדה תפדה" וכתוב "ופדויי מן חודש תפדה" - שתי פדויים; אחד מהקדוש ברוך הוא ואחד ממלאך המוות. ונוטל הכהן את הכסף ומוליכו בידו אצל ראש הבן, ואומר חמש סלעים אלו פדיון בנו של פלוני זה, זה פדיון תחת זה, זה חלופי זה, יצא זה לכהן ויכנס הבן לחיים וליראת שמים, ומברכו ואומר 'אל יתן למוט רגלך וגו' עד סוף המזמור.

הערה מחודשת כותב רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א, שראוי הוא, שכאשר הבן שואל למה עושים פדיון מצווה מן התורה לפרש לו, כמו שנאמר "והיה כי ישאלך בנך לאמר מה זאת, ואמרת אליו וגו' ויהרג ה' כל בכור בארץ מצרים וכו' על כן וכו' כל בכור בני אפדה".

והוא מציין שראה תלמידי חכמים אנשי מעשה, ששואלים את אבי הבן למה עושים פדיון, ובעקבות השאלה הוא מספר את עניין יציאת מצרים ומכת בכורות, ועל ידי כך מקיים מצווה מן התורה.

עֶשֶׂר בִּשְׁבִיל שִׁתְּעַשֶׂר

באחת השנים זכיתי להיות מוזמן לכנס התרמה לשיבת 'קול תורה' שבירושלים, וזכיתי לשבת לצידו של ראש הישיבה, הרה"ג רבי משה יהודה שלזינגר שליט"א.

כדי לחזק את הציבור - הרמתי את תרומתי בסכום כסף מסוים, ולאחר מכן הכפלתי את תרומתי, כדי ששאר המשתתפים ייקחו דוגמא ממעשי ויתרמו אף הם למען החזקת ישיבה גדולה ומפוארת זו.

באותה העת, כשהכפלתי את סכום התרומה, לא ידעתי כלל מנין אפרע אותו, ועל כן נשאתי תפילה לבורא העולם שיסייע בידי לקיים את הבטחתי להעביר לישיבה את תרומתי הכפולה במלואה.

למחרת השתתפתי בחתונת אחד מידידי, ובצאתי מאולם השמחות רץ אחריי יהודי ובידו המחאה הרשומה על סכום נכבד מאד, שהיה אף גדול מן הסכום שהתחייבתי לתרום לישיבת 'קול תורה'.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "זיהי איש אחד" (שופטים ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נזירות שמשון והזרכת הנביא לאמו בענייני שמירת הנזירות, שהוא מעניין הפרשה המדברת מענייני הנזיר ומצוותיו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מתענג על הטלת הדופי בחוטא?

לאחר שהתברר לנו לחלוטין: א) שדברי הגנאי אמיתיים הם. ב) שלחוטא לא הייתה הצדקה למעשיו. ג) שהתוכחה אינה משפיעה עליו. ד) הדברים ייאמרו בצורה מדויקת - חייב להתקיים עוד תנאי אחד לפני סיפור הדברים:

והוא שהמספר חייב להיות בטוח שכוונתו היחידה היא אך ורק לתועלת. אם הוא יודע שבעמקי לבו הוא מתענג על הטלת הדופי בחוטא, אסור לו לדבר, למרות שאין כל דרך אחרת להשגת המטרה הרצויה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

וישם לך שלום

"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" (במדבר ו, כו)
הקב"ה ניגלה אל משה רבנו ואומר לו לדבר אל
אהרן ואל בניו ולומר להם - זוהי הברכה שעליכם
לברך את עם ישראל. והדגיש הכתוב ואמר (במדבר
ו, כג) "כה תברכו את בני ישראל אמור להם".
מבארים המפרשים (רש"י שם) שביאור המילה
'אמור' היא, שעל אהרן ובניו להקפיד שלא לברך
את בני ישראל מתוך חפזון ובכדי לצאת ידי חובה,
אלא צריכים הם לברכם בכוונה ובלב שלם, שלא
תהא ברכה זו מן הפה ולחץ, אלא ברכה הפורצת
מעומק הלב פנימה.

מצינו בתורה הקדושה (עי' במד"ר יא, ה) שבני
אהרן ברכו את בני ישראל בברכה זאת ברכות רבות
- שהקב"ה יברך את נכסיהם וישמור עליהם מפני
הליסטים והשודדים, שמצינו אנשים המעניקים
מתנה לחבריהם, אך מתנתם אינה שלמה היות
והליסטים באו וגנבו את המתנה אותה נתנו
לחברם, והנה הקב"ה הוא הנותן והוא השומר
ומשום כך מתנתו שלמה ומתקיימת אצל האדם.
וכן ברכו אותם שהקב"ה יאיר פניו אליהם ויראה
להם פנים שוחקות ואף ייתן להם חן, ובשעת כעס
הקב"ה יכבוש את כעסו ולא ימהר להענישם.
ומוסיפים חכמים (עי' עוקצין ג, יב ועי' במד"ר יא,
ז) שהברכה הגדולה והיפה ביותר שאותה העניק
הקב"ה לבניו היא השלום, שהרי השלום הוא אחד
מן היסודות עליו עומד העולם, ואף הקב"ה שמו
שלום וחותרו שלום.

כן מצינו שלא ניתנה תורה לישראל עד שהיו
מצויים באחדות ובאהבה ביניהם, כדכתיב (שמות
יט, ב) "ויחן שם ישראל נגד ההר" ויחן' כתיב,
בלשון יחיד, ללמדך שחנו כנגד ההר כאיש אחד
בלב אחד (מכילתא בחדש א), מתוך תחושת
אחדות וערבות הדדית. ומשום חשיבותה של ברכה
זו, אף משחרב הבית הכהנים ממשכים לברך
בברכה זו את עם ישראל מידי יום ביומו בברכת
כהנים (עי' ילקוט שדברים תתע"ו וש"ע או"ח קכח,
מד), מתוך תפילה ובקשה שהקב"ה ימשיך לפרוס
את שלומו עלינו. כמו כן מנהג בישראל הוא לברך
את בני הבית בשבת בברכה זו (עי' יוסף אומץ
עט), דבר המלמדנו על חשיבותה של זו הברכה
שעיקרה שלום.

פניני הפרשה

טעם אישי - לא חיקוי מקורי

"נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום" (במדבר ז, יא)

מה ראתה התורה לחזור ולכפול את קרבנותיו של כל נשיא מישראל, בעוד שהרי כל הנשיאים
הביאו קרבנות זהים והיה די להזכיר את הראשון ולסיים בנוסח 'כן עשו כל הנשיאים'?
נראה, כך כותב רבי פינחס בן זכריה הכהן מג'ארי זצ"ל מרבני צנעא בספר 'אור תורה'
שהאריכה התורה בסיפור קרבנות הנשיאים על אף שהיו זהים, משום שכל נשיא הביא את
קרבנותיו מתוך רצון אישי ועל פי טעמו הוא, ולא מחמת שראה את חבריו שמקריב את אותם
הקרבנות, לכן רצתה התורה לחלוק כבוד לכל נשיא בפני עצמו כמו שנאמר "כי מכבדי אכבד"
(ש"א ב, ל) ואילו היה כותב רק נשיא אחד ומסיים 'כן הביאו שאר הנשיאים', היה בזה מיעוט
בכבודם של שאר הנשיאים, שהיה נשמע כאילו עשו זאת מתוך חיקוי לנשיא שלפניהם.
ומכאן, עלינו לקחת מוסר עד כמה יש להיזהר בכבוד חברינו, שהרי כמה גופי תורה והלכות
חשובות מסתפקת התורה בשינוי ותוספת של אותיות ומילים בודדות, ואילו בחשש פגיעה
בכבוד הזולת, אף הקטן ביותר, התורה מאריכה מאד לכבדם. והטעם כדי ללמדנו כמה עלינו
להיזהר בכבוד חברינו.

מטרת הווידוי היא הביצוע

"והתוודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו" (במדבר ה, ז)

לכאורה תמוה הדבר, שהכתוב פותח כאן בלשון רבים "והתוודו", ואחר כך מדבר בלשון יחיד
"והשיב", "ונתן"?

משיב על כך הצדיק רבי מרדכי מנישכ"ז זצ"ל, בדרך החידוד:

למרבה הצער, קיים לעתים בקרב הבריות מרחק גדול בין ההבטחה למעשה. ולכן עינינו
רואות, שמרובים האנשים המכים על חטא ומתוודים בפיהם על חטאים ועוונות שנכשלו בהם.
אולם כאשר אלה מגיעים לקיום החובה של השבת גזלה לזולת וכיצא בכך מתברר במקרים
רבים, שהווידוי בפה אינו מביא לכלל מעשה בידיים.

מצאיאות עגומה זו ביחסים שבין אדם לחברו באה לידי ביטוי בלשון המשתנית בכתוב שלפנינו:
"והתוודו" מקוים על ידי הרבים, אבל "והשיב" או "ונתן", מקוים רק על ידי מעטים, יחיד
פה ויחיד שם...

ברכה מתוך השתתפות אישית בצער

"כה תברכו את בני ישראל אמר להם" (במדבר ו, כג)

כבר דקדקו רבים מהמפרשים מהו הלשון "אמור להם".

בספר 'אגרא דכלה' פירש זאת על פי הידוע מתלמידי הבעש"ט הק' מה שקיבלו מרבם
הקדוש, שאדם המתפלל בעדו או בעד חברו לצורך איזה דבר, כגון: בני, חיי או מזוני וכדומה,
"אזי ישים מגמת תפילתו לצורך גבוה, כי אם יש ח"ו איזה חסרון לאיש הישראלי, אזי בוודאי
יש כביכול איזה פגם בשכינה הקדושה, כמו שמובא בגמרא (סנהדרין מו, א) 'אמר רבי מאיר,
בשעה שאדם מצטער שכינה מה אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי'. על כן ישים מגמת
בקשתו להשלים חסרון השכינה, וממילא יתוקן הכל וכו', ואם לא כן, אם משים מגמתו רק
בחסרון הגשמי, אינו בטוח כל כך שתקובל תפלתו. רק בחסדי הבורא ית"ש אשר לא בזה ולא
שקץ ענות עני, ואין כאן מקומו".

והנה כאן, בברכה המשולשת, שציווה השי"ת אל הכהנים לברך את ישראל, אזי "הוא הגוור,
לחיבת הבנים אמר, אין מן הצורך להתאמץ דוקא בכוונה הנ"ל, רק 'אמור להם יברכך' - להם
לצרכם, פשוטו כמשמעו.

תפלתו.

סיפר הרה"ח מנחם אליעזר מוזס הי"ו, שבילדותו הלך פעם עם אביו הרה"ח שלמה זלמן זצ"ל ללוות את מרן "החזון איש" זצ"ל בטיולו היומי לפנות בוקר, ומתוך שאביו הרגילו תמיד לבקש ברכה מגדולי ישראל, ניגש גם הפעם לבקש ברכה מהחזון איש ואמר לו; רבי תן לי ברכה. וענה לי החזון איש בזה הלשון "שיתקיים בך יברך השם וישמרך עם כל הפירושים....

כך גם הגאון רבי יצחק ווייס זצ"ל הי"ד כותב בספרו ("אלף כתב" אות תרמ"ד) "כאשר בקש ממני איש את ברכתך, תרגלתי לומר: "שיקויים בך ברכת כהנים בס' אותיות עם כל הברכות היוצאות מפסוקי הברכות הכתובים בש"ס במדרשים ובזוהר".

אל כ"ק מרן האדמו"ר מהוסיאטין זצ"ל נכנס יהודי צעיר, שאותות מתח ודאגה חרצו את פניו. "רבי, אמר, התחלתי לעבוד כחלפן כספים, כל היום אני מסתובב כשבכיסיי הון עתק של שטרות מזומן, שקלים ודולרים, לירות ופרנקים. מכל סוג מטבע אני מחזיק הון עתק, הכל מונח עליי בבגדיי, ואני חושש מאוד. גנבים, שודדים, שאני מהווה עבורם טרף קל להתעשר ברגע. מה אוכל לעשות?"

הרבי הרהר מעט, והשיב: "ברכת כהנים. הן הברכה מתחילה ב'יברך' בנכסך, וממשיכה ב'וישמרך'. וכפי שרש"י מפרש - שלא יבואו אליך שודדים ליטול את ממונך. אם תקפיד לשמוע ברכת כהנים מדי יום - מובטחת לך שמירה עליונה!"

מני אז, הקפיד החסיד לשמוע ברכת כהנים מדי יום. גם אם במניין בו התפלל לא היה כהן - היה מחזר אחרי מנין אחר, לשמוע בו את הברכה, לזכות בהבטחה העילאית מן השמים לשמירה. ואכן, במשך כל השנים בהן עבד בחלפנות כספים, מעולם לא ניזוק, מעולם לא נגנב ממנו דבר, מעולם שודד לא ניסה את מזלו בכיסיו!

עשרות שנים שמר על הברכה, והיא שמרה עליו, כפי שמעיד בשמו רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, בספרו הנפלא 'גם אני אודך'. כי כשהקדוש ברוך הוא מבטיח שמירה - יש לזה משמעות הרבה יותר מכספת, ביטוח, מאבטחים, ושלל הגנות מצויות. אלה חשובים ונחוצים לחובת ההשתדלות, אבל הרבה יותר כדאי להתמגן בהבטחה עילאית שתשמור על נכסיו, לבל ניגנב, לבל יאבדו תכשיטים יקרים, לבל יהיה ביתנו יעד קורץ לגנבים...

עצה שיאמרו לכהן שבשעת ברכת כהנים באמירת תיבת "שלום" שיכוון את שמו של החולה לרפואה שלמה ויועיל בעז"ה. **"ברכת כהנים היא המקום המתאים ביותר להתברך ולהיושע. והמקום הנכון לכוון על דבר זה הוא בברכת "שלום" שברכת שלום כוללת הכל כנודע".**

נציין עוד כי רבי אליהו פנחס מריינא זצ"ל, מפרט בספרו 'חסד לאלפים' משאלות שונות והיכן ניתן לכוון עליהן בברכת כהנים. בספר, מפורטות משאלות ובקשות שונות, אשר הכהנים יכולים לכוון עליהן בברכתם, ולהשפיע את טובם על קהל המתברכים, והוא מחדש כי **התנאי לזכות בהשפעת הברכה, הינו לחזור בתשובה לפני הברכה, כי בכך מאפשרים לברכה לחול על ראשינו.**

והנה כי כן בשעה שבירך אהרן הכהן את עם בני ישראל, היה משכיח לגמרי את עונם, למען יוכל להוריק להם השפע. וכך הביא בספ"ק תפארת שלמה לפרש את הפסוק "וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם, וירד מעשת החטאת" וגו' (ויקרא ט, כב), וזלה"ק: הנראה לי על פי מאמר הגמ' (פסחים סד, ב) "אין מעבירין על המצוות" כי כן דרך היצר, לקרר את האדם בגשתו אל העבודה זו תפלה, לומר לו הלא אתה מלא עוון, ואיך ימלא לבבך לגשת אל הקודש. אולם האמת אינו כן, כי הקב"ה שומע תפלת כל פה, ומרחם על הבריות לקבל ברחמים תפלתו.

וזהו שאמרו "אין מעבירין על המצוות" בל יעלה על זכרונו העברות בעת עשית המצות. "סור מרע ועשה טוב" בשעה שאתה עושה טוב, תסיר הרע מקרב לבבך, אל תזכור עוד. וזה "וירד מעשת החטאת וגו'" בשעה שאהרן היה מברך את ישראל, לא היה זוכר החטאת שלהם.

וזהו פירוש הפסוק בתהלים "ואני תפלתי לך ה' עת רצון" (תהלים סט, יד) היינו שאני מתפלל תמיד אל ה', ובטוח אני שיקבל תפלתי ויהיה עת רצון, מאשר ידעתי שהקב"ה מרחם על עמו, ומקבל תפלתם ברחמים.

בזוהר הקדוש, מבואר שבשעת ברכת כהנים יש רחמים בכל העולמות, ובאותה שעה מתהפך הדין לרחמים!

ומה נאה להביא דברי ספר 'ארץ החיים' מתלמידי הבעש"ט זיע"א, בליקוטים מהגה"ק ר"ש מאסטרפאליע זיע"א, קבלה ממנו **"בזמנים הללו מסוגל מאוד שיקובל בקשתו, היינו: בעת פתיחת ארון הקודש, ובעת הגבהה עם הספר תורה ובעת נשיאת כפים. על כן מי שיש לו איזה בקשה, יבקש בעיתים הללו - בטח יקובל**

ההבטחה לשמירה עליונה

פשוט להקשיב ולכוין לברכת כהנים

"תמוה לי מאוד לראות כל כך הרבה אנשים מלאים בסבל וצרות וזקוקים לישועה, רצים בכל עת לחפש ולבקש ברכות, ולעיתים רבות אף נודדים למרחקים בשביל כך, וכל זאת למרות שאין הם בטוחים שבברכת אותו אדם אכן תבוא להם הישועה. בעוד שסמוך לביתו של כל יהודי ויהודייה ישנה ברכה גדולה אשר בורא עולם בכבודו ובעצמו הבטיח הבטחה גמורה והיא שבשעת ברכת כהנים, מברך הקב"ה בעצמו את עם ישראל ע"י הכהנים שנאמר "ואני אברכם". אם כן מדוע אנשים אינם משתדלים לרדוף ולהשתדל כדי לזכות בברכת כהנים?"

שאלה זו שנוותרת ללא מענה, שאל סיפר מרן ראש הישיבה רבי אהרון לייב שטיינמן זצ"ל, את רבי דוד כהן ראש ישיבת 'חברון, בשעה שהיה במחיצתו - בעוד אנשים רבים צובאים על פתח ביתו לקבל ברכה להצלה וישועה.

גדולי ישראל המליצו בכל לב על הסגולה היחודית והמתנה יקרת הערך שנתן לנו נותן התורה בפרשתנו. כמו שמובא בספר החינוך (מצוה שע"ח): "שנצטוו הכהנים שיברכו ישראל בכל יום, שנאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם. משרשי המצוה שחפץ ה' בטובו הגדול לברך עמו על ידי המשרתים החונים תמיד בבית ה' וכל מחשבתם דבקה בעבודתו ונפשם קשורה ביראתו כל היום, ובזכותם תחול הברכה עליהם, ויתברכו כל מעשיהם ויהי נועם ה' עליהם. גם ציונו בטובו הגדול לבקש ממנו הברכה, ושנשאל אותה על ידי המשרתים הטהורים, כי כל זה יהיה זכות לנפשותינו ומתוך כך נזכה בטובו".

מצוה זו שהיא כל כך זמינה וקלה עבורנו, הינה רוויית השפעות, עמוסת מתנות, מליאת רחמים. אם נקפיד אנו על המצווה הזו, וככל שהכהנים יקפידו על קיום הלכותיה, ככל שנקשיב בריכוז ובכוונה - כך נקרב את הגאולה, כך נזכה לשפע האלוקי הטוב והמבורך!

מספרים שכמה פעמים כאשר בקשו מהגה"צ רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל שיברך חולה ר"ל לרפואה וישועה, נתן